

Список використаних джерел:

1. Грицюк А.Г. Перспективи попередження зловживань з ПДВ запровадженням спеціальних рахунків / А.Г. Грицюк // Форум права. – 2011. – № 3. – С. 178-185. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/FP_index
2. «Про внесення змін до Податкового кодексу України та деяких законодавчих актів України щодо податкової реформи» Закон України від 28 грудня 2014 р. № 71-VIII / [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/71-19>
3. «Податковий кодекс України» від 02.12.2010р. №2755-VI (із змінами та доповненнями) / [Електронний ресурс]. – <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/2755-17>
4. Сокотенюк С.М. Особливості прийняття та застосування електронного адміністрування ПДВ в Україні / Сокотенюк С.М. // Ефективна економіка. – № 2, 2016. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=4859>

Кучинський Ю.Д.

здобувач,

Державний науково-дослідний інститут МВС України

**ПРОБЛЕМИ УДОСКОНАЛЕННЯ ПРАВОВОГО РЕЖИМУ
ВІЙСЬКОВОГО МАЙНА**

Правовий режим військового майна України регламентується за допомогою системи нормативно-правових актів, серед яких особливе місце посідає адміністративне законодавство. Зважаючи на це, можна стверджувати, що стан адміністративно-правового регулювання режиму військового майна безпосередньо впливає на ефективність матеріально-технічного забезпечення Збройних Сил України, що в свою чергу відображає їх стан бойової готовності та можливості протистояти різним загрозам національної безпеки нашої держави. Визначення основних недоліків адміністративно-правового регулювання режиму військового майна дозволить розробити рекомендації щодо їх усунення та сприятиме його удосконаленню в цілому.

Правову основу визначення режиму військового майна в Україні складають закони України «Про Збройні Сили України» [1], «Про оборону України» [2], «Про правовий режим майна у Збройних Силах України» [3], «Про організацію оборонного планування» [4], «Про державне оборонне замовлення» [5], «Про державну підтримку підприємств, науково-дослідних інститутів і організацій, які розробляють та виготовляють боєприпаси, їх елементи та вироби спецхімії» [6] та інші. Ці закони регламентують такі основні питання правового режиму військового майна: порядок організації планування обсягів матеріально-технічного забезпечення Збройних Сил України; порядок замовлення та закупівлі військового майна; суб'єкти управління процесом матеріально-технічного забезпечення Збройних Сил України; порядок обліку, використання та списання військового майна та ін.

Вивчення основних законів, що регламентують режим військового майна, показує, що всі вони були прийняті в період з 1991 р. по 2000 р. Однак, в протязі наступних років до більшості з них вносились чисельні зміни та доповнення, спрямовані на удосконалення їх положень, приведення у стан, що відповідає реаліям сучасності. Наприклад, в червні 2016 р. було прийнято

Закон «Про внесення змін до Закону України «Про державне оборонне замовлення», яким передбачаються особливості здійснення оборонного замовлення в умовах особливого періоду, у разі введення надзвичайного стану та в період проведення антитерористичної операції, а також визначено порядок формування цін на товари оборонної промисловості [7].

На наявність недоліків в сфері регулювання правового статусу суб'єктів господарювання, які здійснюють діяльність з виробництва та реалізації військового майна спеціального призначення вказується також в Розпорядженні Кабінету Міністрів України «Про схвалення Концепції проекту Закону України «Про розроблення та поставлення на виробництво озброєння, військової і спеціальної техніки» [8].

Серед основних завдань, що визначені Стратегією реформування оборонно-промислового комплексу, визнано удосконалення законодавства з питань господарської діяльності суб'єктів комплексу, запровадження ефективного механізму державного регулювання їх діяльності, створення системи розроблення та поставлення на виробництво озброєння, військової і спеціальної техніки.

В Концепції також зазначається, що більшість норм і положень стандартів в сфері виробництва військової техніки не відповідає національному законодавству. Зокрема, стандарти передбачають у сфері розроблення і поставлення на виробництво озброєння і військової техніки певні повноваження Кабінету Міністрів України, центральних органів виконавчої влади та суб'єктів комплексу, регулюють відповідні правові відносини. Водночас згідно з частиною другою статті 120 Конституції України організація, повноваження і порядок діяльності Кабінету Міністрів України, інших центральних органів виконавчої влади визначаються Конституцією і законами України.

Таким чином, положення згаданих стандартів, що регулюють правові відносини та визначають повноваження державних органів, необхідно імплементувати у національне законодавство, визначивши:

1) правовий статус суб'єктів комплексу, особливості приватизації, організації діяльності в особливий період, заходи економічного стимулювання;

2) види господарської (економічної) діяльності суб'єктів комплексу, а також особливості провадження такої діяльності, зокрема з розроблення та виробництва озброєння і військової техніки для потреб оборони і національної безпеки та іноземних замовників, технічного обслуговування та авторського нагляду протягом їх експлуатації, ремонту та утилізації [16].

В цьому контексті варто відмітити, що дана Стратегія була розроблена ще в 2008 р., але Закон «Про розроблення та поставлення на виробництво озброєння, військової і спеціальної техніки» так і був прийнятий Верховною Радою України.

Отже, враховуючи визначені недоліки та прогалини адміністративно-правового регулювання режиму військового майна в Україні, необхідно: 1) уніфікувати поняття та стандарти, що висувуються до військового майна спеціального призначення, привести їх у відповідність до європейських стандартів; 2) розробити Інструкцію з організації матеріально-технічного забезпечення Збройних Сил України, в якій визначити всі етапи та процедури

такого забезпечення; 3) ухвалити Закон України «Про порядок організації виробництва озброєння, військової та іншої спеціальної техніки».

Список використаних джерел:

1. Про Збройні Сили України: Закон України від 06.12.1991 № 1934-XII // Відомості Верховної Ради України. – 1992. – № 9. – Ст. 108.
2. Про оборону України: Закон України від 06.12.1991 № 1932-XII // Відомості Верховної Ради України. – 1992. – № 9. – Ст. 106.
3. Про правовий режим майна у Збройних Силах України: Закон України від 21.09.1999 № 1075-XIV // Відомості Верховної Ради України. – 1999. – № 48. – Ст. 407.
4. Про організацію оборонного планування: Закон України від 18.11.2004 № 2198-IV // Відомості Верховної Ради України. – 2005. – № 4. – Ст. 97.
5. Про державне оборонне замовлення: Закон України від 03.03.1999 № 464-XIV // Відомості Верховної Ради України. – 1999. – № 17. – Ст. 111.
6. Про державну підтримку підприємств, науково-дослідних інститутів і організацій, які розробляють та виготовляють боєприпаси, їх елементи та вироби спецхімії : Закон України від 21.09.2000 № 1991-III // Відомості Верховної Ради України. – 2000. – № 48. – Ст. 406.
7. Про внесення змін до Закону України «Про державне оборонне замовлення»: Закон України від 14.06.2016 № 1416-VIII // Відомості Верховної Ради України. – 2016. – № 29. – Ст. 537.
8. Про схвалення Концепції проекту Закону України «Про розроблення та поставлення на виробництво озброєння, військової і спеціальної техніки»: Розпорядження Кабінету Міністрів України від 03.09.2008 № 1170-р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/1170-2008-%D1%80>.

Лифарь А.О.

студентка,

Полтавський юридичний інститут

Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого

АДМІНІСТРАТИВНЕ СУДОЧИНСТВО ФІНЛЯНДІЇ: ДОСВІД ДЛЯ УКРАЇНИ

Процес пошуку ефективної системи адміністративного судочинства в Україні висуває велику кількість нових питань, які потребують вирішення. Досвід функціонування адміністративного судочинства в Україні свідчить про необхідність реформування системи адміністративного судочинства в контексті розширення його компетенції, з одночасним створенням належної матеріальної та фінансової основи, для здійснення адміністративними судами покладених на них, відповідно до закону, функцій та завдань. Виходячи з вектору європейської інтеграції України, доцільно звернути увагу на досвід функціонування системи адміністративного судочинства країн ЄС, зокрема Фінляндії, ефективність та дієвість якої доведена протягом тривалого часу [3].

Дослідженням цього питання займалися такі науковці як: Старилов Ю.Н., Блажівська Н.Є., Дорош В.С., Георгієвський Ю.В та інші.

Метою дослідження є аналіз особливостей ефективного функціонування адміністративної юстиції республіки Фінляндія.